

R O M Â N I A
TRIBUNALUL VASLUI
CIVILA

Sentința civilă Nr. 91/2019

Ședința publică de la 05 Februarie 2019

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE: DĂNIELA MIHAELA MANOLE

Grefier: TITINA BACIU

Pe rol fiind pronunțarea asupra cauzei civile privind pe reclamanta POPA CĂTĂLINA- EUGENIA, domiciliată în [REDACTAT], în contradictoriu cu pârâtul CIUPILAN IOAN, domiciliat în [REDACTAT], cu sediul procesual ales la CABINET DE AVOCAT CIOCAN LUIGI-CRISTINEL din mun. Huși, str. Al.Giugaru nr.4, bl.5, sc.A, et.1, ap. 6, jud. Vaslui, având ca obiect acțiune în răspundere delictuală.

La apelul nominal făcut în ședința publică au lipsit părțile.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier care învederează că dezbaterile în prezenta cauză au avut loc în ședința publică din 08.01.2019, fiind consemnate în încheierea de ședință din aceea zi, ce face parte integrantă din prezenta, când, pentru a se depune concluzii scrise, s-a amânat pronunțarea pentru data de 22.01.2019, când, având nevoie de timp pentru deliberare s-a amânat pronunțarea pentru data de 05.02.2019, după care:

TRIBUNALUL

Asupra cauzei civile de față constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul instanței la data de 19.02.2018 sub nr. 353/89/2018 reclamanta POPA CĂTĂLINA EUGENIA, în contradictoriu cu pârâtul CIUPILAN IOAN, a solicitat obligarea pârâtului la următoarele:

1. plata despăgubirilor morale în valoare de 100.000 EUR în echivalent lei la data plății cu titlu de despăgubiri morale, pentru prejudiciul cauzat prin afectarea profundă a onoarei, reputației, demnității și personalității umane;
2. publicarea hotărârii pe propria cheltuială în trei cotidiane locale, respectiv: Vremea Nouă, Bună Ziua Vaslui și Adevărul de Vaslui;
3. cheltuielile de judecată ocazionate de acest proces, în conformitate cu dispozițiile art.274 C.proc.civ.

În susținerea cererii, în fapt, se arată că reclamanta este consilier în cadrul Consiliului Local al Municipiului Huși, din iunie 2012, iar pârâtul este Primarul Municipiului Huși din iunie 2008, aflat în funcție și la data prezentei cereri. În calitate de consilier local al Consiliului Local al Municipiului Huși, a fost convocată pe data de 11 septembrie 2017 de secretarul consiliului local să participe la o ședință extraordinară, conform dispoziției nr. 872/08.09.2017 emisă de primarul Ioan Ciupilan, pentru data de 13 septembrie 2017, ora 8. La această ședință, care a avut un caracter public, după cum rezultă din procesul-verbal al ședinței anexat prezentei cereri, au participat, pe lângă primar, consilierii locali, persoane din aparatul administrativ al Primăriei Huși și reprezentanți ai presei locale. În cadrul dezbaterilor purtate în ședință asupra subiectelor aflate pe ordinea de zi, la un moment dat a fost atacată verbal într-un mod injurios, jignitor și calomniator de către pârât. Astfel, după ce, în calitate de consilier local, a cerut explicații și lămuriri în legătură cu un proiect de hotărâre ce urma să fie supus votului consilierilor locali- punctul 3 de pe ordinea de zi, pârâtul i-a adresat, inițial pe un ton mai scăzut, apoi tot mai ridicat, insulte și a făcut afirmații calomnioase la adresa ei,

sugerând că ar fi plecat de la B.R.D. (locul de muncă de unde s-a pensionat) în condiții nu tocmai onorabile. Pârâțul a continuat în aceeași manieră, afirmând că a fost dată afară de la BRD pentru că au „prins-o furând”, folosind la adresa sa, pe un ton violent, expresii și cuvinte jignitoare, cum ar fi: „Bai, nesimțite!”, „bătrână și proastă”, „Dă-o dracului ca m-am săturat de perversitatea ei”, „animala dracului precum și înjurături. ca de exemplu: „Bai, du-te în p....!” Totodată, a repetat insistent că „știe el de ce a fost dată afară de la BRD”.

Ulterior, secvențe din înregistrarea audio și video a ședinței în care apăreau imagini cu situația prezentată mai sus au fost difuzate și dezbătute în presa locală, fiind preluate și difuzate pe toate posturile de știri, televiziuni naționale, precum și de foarte multe publicații din presa scrisă, on-line, precum și prin rețelele de socializare (a se vedea înscrisurile anexate în susținere).

În plus, ecourile ședinței au continuat să reverbereze în presa locală pentru mai mult de patru luni prin:

- articole negative în care erau prezentate informații mincinoase sau calomnioase despre persoana sa în sensul că: (i) ar fi umblat în conturile unei persoane; (ii) ar consuma licori barițici, (iii) utilizarea de calificative de genul "consilieră isterică (Ziarul Vremea Nouă din datele de 16 septembrie și 29 septembrie 2017 în rubrica "Horoscopul politicianilor" - anexat prezentei cereri);

- un alt articol, "Un an complex: cu scandaluri și realizări pentru CL Huși" în care este reamintit evenimentul și o parte din cuvintele rostite în acea ședință, (Ziarul Vremea Nouă din data de 8 ianuarie 2018- anexat prezentei cereri);

În considerarea situației de fapt menționate mai sus, prin raportare la prevederile legale aplicabile, consideră reclamanta că cererea este pe deplin întemeiată și fondată pentru următoarele motive:

Fapta săvârșită împotriva sa de către pârâțul CIUPILAN IOAN este de natură a atrage răspunderea civilă delictuală a acestuia și repararea prejudiciului pe care i l-a cauzat.

În susținere, arată că potrivit dispozițiilor art. 1349 C.civ.: " (1) Orice persoană are îndatorirea să respecte regulile de conduită pe care legea sau obiceiul locului le impune și să nu aducă atingere, prin acțiunile ori inacțiunile sale, drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane.

(2) Cel care, având discernământ, încalcă această îndatorire răspunde de toate prejudiciile cauzate, fiind obligat să le repare integral", iar, potrivit dispozițiilor art. 1357 C.civ.: " (1) Cel care cauzează altuia un prejudiciu printr-o faptă ilicită, săvârșită cu vinovăție, este obligat să îl repare.

(2) Autorul prejudiciului răspunde pentru cea mai ușoară culpă.

..

Din economia textelor de lege mai sus enunțate, pentru ca o persoană să răspundă delictual, trebuie să fie îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

1. Fapta ilicită;
2. Prejudiciul;
3. Raportul de cauzalitate între faptă și prejudiciu;
4. Vinovăția autorului.

În speță toate aceste condiții sunt întrunite în persoana pârâțului având în vedere considerentele de mai jos:

1. *Fapta ilicită*

înjuriile, jignirile și calomniile proferate în public de pârât reprezintă în mod vădit o faptă ilicită întrucât prin aceste acțiuni i-au fost încălcate de o manieră grosolană drepturile inerente oricărei ființe umane, garantate și ocrotite expres prin dispozițiile constituționale și ale legii civile, respectiv:

- Dreptul la integritate psihică: art. 22 alin. (1) din Constituția României: "Dreptul la viață, precum și dreptul la integritate fizică și psihică ale persoanei sunt garantate.";

- Dreptul la demnitate: art. 72 C.civ.:" (1) Orice persoană are dreptul la propria imagine. (2) Este interzisă orice atingere adusă onoarei și reputației unei persoane, fără

consimțământul acesteia ori fără respectarea limitelor prevăzute la art. 75.

- Dreptul la propria imagine: art. 73 alin. (1) C.civ.: "Orice persoană are dreptul la propria imagine. ";

- Ocrotirea personalității umane: art. 252 C.civ.: „Orice persoană fizică are dreptul la ocrotirea valorilor intrinseci ființei umane, cum sunt viața, sănătatea, integritatea fizică și psihică, demnitatea, intimitatea vieții private, libertatea de conștiință, creația științifică, artistică, literară sau tehnică. "

Astfel, prin agresiunile verbale folosite în timpul ședinței din 13.09.2017, pârâtul a denigrat, umilit și înjosit pe reclamantă în public în fața persoanelor care se aflau la ședința Consiliului Local Huși, a ziariștilor prezenți, știind că dezbaterile din ședință prezintă un larg interes public, iar afirmațiile scandaloase vor fi difuzate în presa locală ceea ce s-a și întâmplat.

Fapta este cu atât mai gravă cu cât a conținut informații de natură nu numai a-i atrage oprobiul și batjocura publică (cum s-a întâmplat ulterior prin apariția de articole în care era făcută isterică și alcoolică) dar, dacă ar fi fost adevărate, ar fi putut-o expune pe reclamantă la sancțiuni penale, având în vedere afirmațiile potrivit cărora a fost data afară de la BRD pentru că a fost prinsă furând.

Or, după cum rezultă din adresa nr. 6772/11.10.2017 emisă de BRD, anexată, în toți cei 11 ani cât a lucrat la această bancă nu a fost sancționată disciplinar niciodată, nu a fost subiectul niciunei investigații interne, plângeri penale inițiată de bancă sau implicată într-un alt litigiu ca aceasta. Așadar, pârâtul a răspândit în spațiul public informații mincinoase referitoare la persoana sa și relațiile cu angajatorul său.

În acest context, trebuie precizat faptul că niciodată nu și-a imaginat cum vreo persoană ar putea (măcar) gândi și cu atât mai puțin face asemenea afirmații la adresa sa, mai cu seamă o persoană publică, care ocupă cea mai înaltă poziție la nivelul municipiului Huși. Or, un asemenea comportament, ca acela avut de pârât față de o femeie cu o conduită ireproșabilă de-a lungul vieții, a afectat-o psihic profund.

În concluzie, acțiunile pârâtului îndreptate împotriva sa în ședința din 13.09.2017 constituie o faptă ilicită prin care i-au fost lezate grav integritatea psihică, demnitatea umană și imaginea în rândul vecinilor și a comunității din care face parte.

2. Prejudiciul

Atacurile pârâtului la persoana sa i-au provocat evidente prejudicii morale, constând în atingerea adusă valorilor care definesc personalitatea umană, valori care se referă la existența fizică a omului, la viață, la sănătate și integritate corporală, la cinste, la demnitate, onoare, prestigiu profesional și alte valori similare.

Potrivit legii române, chiar dacă nu reglementează criterii exprese de cuantificare a întinderii prejudiciului moral, repararea acestuia trebuie să fie integrală, scopul acordării de despăgubiri care să acopere un astfel de prejudiciu fiind, în primul rând, acela de a da o satisfacție adecvată persoanei prejudiciate pentru suferințele la care a fost expusă.

Iată de ce, la acordarea despăgubirilor morale în prezenta cauza, solicită instanței să țină seama de suferințele psihice pe care le-a îndurat, de consecințele pe care conduita pârâtului le-a avut pentru viața reclamantei prin raportare la circumstanțele și împrejurările în care faptele prejudiciabile s-au săvârșit.

Aprecierea prejudiciului pe care l-a suferit la 100.000 euro a ținut seama de toate aceste elemente enumerate în alineatul anterior.

Astfel, prin afirmațiile făcute la adresa sa, în mod public, că ar fi "furat" și din acest motiv "a fost dată afară de la BRD", nu doar i-a compromis o mare parte din cariera profesională, ci i-a anulat o parte din viață. Precizează reclamanta că activitatea la BRD-GSG a presupus, pe lângă o muncă istovitoare (de 10 și chiar 12 ore pe zi, prestate peste 10 ani de zile), numeroase cursuri de perfecționare, concursuri și interviuri pentru promovarea în funcția de director, pentru că, o multinațională își selectează personalul pe baza de competențe profesionale și de performanță certe, măsurabile, care pot să genereze profit maxim și performanță, în concurența acerbă de piață.

Or, așa cum o dovedește adresa BRD menționată la pct. 1 - Fapta ilicită de mai sus, activitatea la BRD a fost una ireproșabilă.

Iată de ce, știind că a avut o conduită profesională corectă și onestă, că nu a fost niciodată sancționată sau măcar investigată disciplinar, în toată perioada cât a lucrat la BRD, afirmațiile pârâtului și insistența cu care le repeta direct sau aluziv în public, cu reprezentanții presei locale de față, i-au creat o stare de rău fizic și psihic și, instantaneu, a simțit că-și pierde echilibrul emoțional și rațional. Trauma suferită a fost cu atât mai mare cu cât, având o viață echilibrată, a unui om normal, apreciată și stimată în societate.

Fapta s-a produs în public într-o ședință a unei autorități administrative care se presupune că trebuie să se desfășoare în condiții de solemnitate și respect. Fiind femeie, pârâtul a speculat această situație prin agresivitatea limbajului și tendențiozitatea afirmațiilor relativ la faptul că este femeie (de exemplu: "bătrână și proastă", "Băi nesimțito! Ești femeie bătrână cu părul alb!") pentru a face o demonstrație de forță, a-i răni sentimentele de femeie și a o intimida.

A fost săvârșită de un primar aflat în exercitarea autorității, dovadă că nimeni dintre cei aflați în sala de ședințe n-a îndrăznit să-l oprească, după cum rezultă din procesul-verbal al ședinței. A fost acuzată mincinos de a fi săvârșit infracțiunea de furt în activitatea profesională. Evenimentul a fost difuzat și perpetuat prin mijloacele de informare în masă deci s-a propagat către un număr foarte mare de destinatari și informații despre acesta au persistat în timp.

Ca o consecință a difuzării prin mijloacele de informare în masă, au fost afectate și persoanele apropiate ei (membrii familiei, prieteni) ceea ce i-au amplificat suferința psihică și starea de rău fizic.

În aceste circumstanțe, starea sa de suferință psihică, de tensiune s-a menținut și agravat în timp și a fost nevoită să apeleze la medicamente din cauza insomniilor și a stărilor de anxietate. De asemenea, i-a scăzut stima de sine, are emotivitate crescută, lipsă de motivație și energie. În plus și-a restrâns viața socială, evită să iasă din casă pentru a nu se mai întâlni cu oameni cunoscuți sau nu, care, fie să o compătimească, fie să o arate cu degetul ca pe o infractoare.

În concluzie, în speță, este îndeplinită și condiția existenței prejudiciului moral pe care l-a suferit.

3. *Raportul de cauzalitate dintre faptă și prejudiciu*

Din economia susținerilor de mai sus, rezultă, fără putință de tăgadă, că între comportamentul avut de pârât în ședința de consiliu local din 13.09.2017 și prejudiciul suferit este o legătură evidentă.

În mod obiectiv, orice ființă umană conștientă are onoare, demnitate, respect de sine, imagine publică, iar injurii, acuze mincinoase, expresii jignitoare de natura celor proferate agresiv de primar, lezează în mod obiectiv, chiar și în absența unei protecții legale a acestor atribute ale personalității omului. Cu atât mai mult, protecția oferită de constituție și lege, conform articolelor indicate la pct. 1 - Fapta ilicită, face ca orice încălcare a acestor atribute să cauzeze în mod obiectiv un prejudiciu, așa cum reclamanta a suferit și a prezentat pe larg la pct.2 - Prejudiciul.

În concluzie, între fapta pârâtului și prejudiciul moral produs există un raport direct de cauzalitate.

4. *Vinovăția pârâtului*

În conformitate cu dispozițiile art. 16 C.civ. - Vinovăția:

" (1) Dacă prin lege nu se prevede altfel, persoana răspunde numai pentru faptele sale săvârșite cu intenție sau din culpă.

(2) Fapta este săvârșită cu intenție când autorul prevede rezultatul faptei sale și fie urmărește producerea lui prin intermediul faptei, fie, deși nu îl urmărește, acceptă posibilitatea producerii acestui rezultat".

În materia răspunderii civile delictuale, orice persoană care produce alteia un prejudiciu răspunde pentru cea mai mică culpă. Or, în speță, fapta săvârșită de pârât este mai presus de orice îndoială că a fost săvârșită cu vinovăție și nu numai, cu vinovăție

sub forma intenției.

În fapt, trebuie reținut că pârâtul este primar al orașului Huși, deci se prezumă că are discernământ, probitate morală și profesională și o minimă decență morală.

Or, înverșunarea și cinismul cu care pârâtul a atacat-o în ședință publică de la înălțimea funcției sale, de o manieră incalificabilă în orice situație, revenind frecvent asupra acuzației, că ar fi furat și ar fi fost dată afară de la BRD (văzând că această afirmație a afectat-o emoțional) și, de asemenea, persistența jignirilor de genul " bătrână și proastă, animală, perversă, etc. dovedesc intenția de a-i răni sentimentele și a o pune într-o situație de inferioritate, de a aduce atingere onoarei, cinstei și demnității sale.

Intenția vădită de a o insulta și calomnia rezultă și din împrejurarea că pârâtul a avut o conduită negativă și după ce l-a atenționat ca îl va acționa în instanță, menționând expres următoarele: "Chiar te rog să mă dai în judecată!". Prin urmare, pârâtul a fost pe deplin conștient de rezultatul pe care îl pot avea faptele sale.

Așadar, consideră că, în speță, este dovedită și vinovăția făptuitorului.

În concluzie, pentru toate motivele mai sus arătate, fiind îndeplinite condițiile răspunderii civile delictuale în persoana pârâtului solicită admiterea acțiunii astfel cum a fost formulata.

În drept: își întemeiază acțiunea pe dispozițiile art. 192, 194 C.proc.civ, art. 69, art. 72, art. 73 art. 252, art. 253, art. 1349, art. 1357, 1381, art. 1385, art. 1386 C.civ.

În probatiune: solicită încuviințarea probei cu înscrisurile atașate cererii, mijloace tehnice de stocare a datelor și informațiilor, interogatoriul pârâtului și audierea martorilor:

Nechifor Ioan

Alexandru și Nacu Mihaela.

Față de cererea de chemare în judecată a depus întâmpinare pârâtul CIUPILAN IOAN, prin care a formulat următoarele apărări:

Invocă excepția netimbrării cererii de chemare în judecată în condițiile în care, obiectul cererii este „răspundere civilă delictuală” și din conținutul cererii introductive rezultă foarte clar că este vorba despre reparații (daune) morale pe care însuși reclamanta le cuantifică solicitând să-i fie plătită, cu acest titlu, suma de 100.000 Euro, plătitibilă în lei la cursul din ziua plății.

În aceste condiții, solicită ca anterior oricărui act de procedură să se dea eficiență art. 33 din OUG 80/2013.

Pe fondul cauzei, susține pârâtul că ieșirea necontrolată se datorează exclusiv atitudinii manifestate de-a lungul timpului și în special, în ședința Consiliului Local din 13.09.2017, de către reclamantă și de către grupul de interes din care aceasta face parte, grup care, de-a lungul timpului, nu a făcut nimic altceva decât să se pună contra tuturor inițiativelor venite din partea sa sau a altor consilieri. Discuția din ședința de consiliu în cauză a avut același început unde, pretextând că nu înțelege conținutul proiectului de hotărâre inițiat, reclamanta a încercat să îl șicaneze și să întrerupă cursul normal al ședinței solicitând unele amănunte pe care le putea lesne regăsi dacă ar fi studiat materialele pentru ședință.

Atunci când prezintă succesiunea evenimentelor, reclamanta uită cu bună știință să facă trimitere și la cuvintele și expresiile folosite de către ea. Expresiile la care fac trimitere nu au făcut nimic altceva decât să sporească starea tensionată din cadrul ședinței. Arată pârâtul că a încercat să evite discuțiile în contradictoriu spunându-i de mai multe ori să nu i se mai adreseze pentru că va refuza să discute orice subiect cu dumneaei. De altfel, chiar reclamanta recunoaște că inițial a vorbit pe un ton potolit, dar după insistențele ei unidirecționale, a fost nevoit să ridice tonul.

Explică pârâtul că atunci când vorbea de grup de interes din care face parte și reclamanta, în concret se referea la faptul că, de la începutul activității de primar al mun. Huși, a constatat că la nivelul consiliului există un grup de persoane care are o singură menire și anume criticarea activității executive din cadrul Primăriei și opoziție la absolut toate proiectele inițiate în folosul cetățenilor municipiului. Chiar dacă de-a lungul timpului componența grupului s-a modificat, preocupările lui au rămas permanent aceleași și anume, minimalizarea activității sale cât și discreditarea prin orice mijloace.

Din anul 2012, odată cu alegerea reclamantei în calitate de consilier local al municipiului Huși, aceasta a încercat mereu să se erijeze în purtătoarea de cuvânt al acestui grup. În acest sens stau dovadă luările dumneaei de poziție din cadrul ședințelor ordinare și extraordinare ale Consiliului Municipal Huși.

Cu privire la obiectul acțiunii promovate, se arată faptul că, aspecte privind răspunderea civilă delictuală pentru fapta proprie, cât și condițiile generale în care se poate angaja această răspundere, se regăsesc în art. 1349 alin. (1) - (2) și art. 1357-1371 din noul Cod civil. În același timp remarcă faptul că, în analiza răspunderii civile delictuale pentru prejudiciile cauzate prin fapta proprie, trebuie avute în vedere și prevederile conținute în art. 1381-1395 din noul Cod civil, care reglementează regulile aplicabile reparării prejudiciului cauzat în condițiile răspunderii civile delictuale în totalitatea cazurilor.

Astfel, potrivit prevederilor art. 1357 din noul Cod civil, „(1) Cel care cauzează altuia un prejudiciu printr-o faptă ilicită, săvârșită cu vinovăție, este obligat să îl repare. (2) Autorul prejudiciului răspunde pentru cea mai ușoară culpă”, iar potrivit prevederilor art. 1349, „(1) Orice persoană are îndatorirea să respecte regulile de conduită pe care legea sau obiceiul locului le impune și să nu aducă atingere, prin acțiunile ori inacțiunile sale, drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane. (2) Cel care, având discernământ, încalcă această îndatorire răspunde de toate prejudiciile cauzate, fiind obligat să le repare integral”.

Din conținutul prevederilor legale, rezultă că pentru a exista o răspundere civilă delictuală, este necesară întrunirea cumulată a următoarelor condiții: prejudiciul, fapta ilicită, raportul de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu, vinovăția autorului faptei ilicite și prejudiciabile. De reținut că aceste condiții erau necesare și sub imperiul reglementării art. 998-999 Codul civil din 1864.

1. Prejudiciul - condiție esențială a răspunderii civil delictuale

În afara existenței unei fapte ilicite, pentru a putea angaja răspunderea delictuală pentru fapta proprie, așa cum este reglementată în art. 1349 coroborat cu art. 1357-1371 din noul Cod civil, mai este necesară și producerea unei pagube victimei.

Esența răspunderii civile delictuale constă în existența unui prejudiciu, cauzat prin încălcarea drepturilor subiective sau a unor interese legitime ale unei persoane, condiții obiective în lipsa cărora nu se poate stabili obligația de reparare ce se naște în sarcina persoanei responsabile.

O definiție legală a prejudiciului nu a fost formulată explicit în noul Cod civil dar, aceasta se poate deduce din analiza textelor care reglementează răspunderea civilă delictuală în ansamblu și în mod deosebit cele cuprinse în art. 1381-1395 din noul Cod civil, privind „Repararea prejudiciului în cazul răspunderi delictuale”.

Astfel, în alin. 1 al art. 1349 din noul Cod civil, care reglementează obligația generală a oricărei persoane de a nu vătăma sau prejudicia o altă persoană, se dispune că orice atingere adusă drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane atrage, pentru cel vinovat, răspunderea pentru toate prejudiciile cauzate, fiind obligat la repararea integrală acestora.

Conținutul articolului citat dezvăluie faptul că, autorii noului Cod civil au preluat definiția formulată în literatura juridică tradițională, potrivit căreia prejudiciul, paguba, nu reprezintă altceva decât acele „efecte negative patrimoniale ... și morale pe care le încearcă o persoană ca urmare, fie a conduitei ilicite a altei persoane, fie a unei fapte omenești, a unui animal, a unui lucru sau a unui eveniment care înlătură răspunderea delictuală a agentului”.

Recent, în literatura de specialitate, prejudiciul a fost definit ca reprezentând „rezultatele dăunătoare, de natură patrimonială sau morală, consecințe ale încălcării sau vătămării drepturilor și intereselor legitime ale unei persoane”.

Prejudiciul a mai fost definit, în doctrină, ca fiind un „element esențial al răspunderii delictuale” și care „constă în rezultatul, în efectul negativ suferit de o anumită persoană, ca urmare a faptei ilicite săvârșit de o altă persoană, ori ca urmare a acțiunii unui animal sau lucru aflat sub pază juridică a altei persoane”.

În literatura de specialitate s-a formulat ideea potrivit căreia „prejudiciul este cel mai important element al răspunderii civile”, „piatra unghiulară a întregii construcții juridice”, fiind o condiție esențială și necesară a acesteia, „prejudiciul este nu numai condiția răspunderii reparatorii, ci și măsura ei, în sensul că ea se angajează doar în limita prejudiciului injust cauzat”.

De reținut că termenii de prejudiciu, pagubă și daună sunt sinonimi, un astfel de sens regăsindu-se atât în literatura de specialitate, cât și în practica judiciară.

Prejudiciile corporale sunt cele cauzate prin încălcarea drepturilor personale nepatrimoniale, cum ar fi dreptul la viață, dreptul la sănătate, dreptul la integritate corporală și, în general, acele drepturi care definesc personalitatea persoanei fizice.

Din conținutul art. 1381-1395, rezultă că această clasificare a fost agreată și de autorii noului Cod civil, în tratarea instituției privind repararea prejudiciului în cazul răspunderii delictuale.

Art. 1391 reglementează repararea prejudiciului nepatrimonial, iar pentru constatarea acestuia ICCJ a hotărât că trebuie avute în vedere caracterul și importanța valorilor nepatrimoniale lezate, situația personală a victimei, ținând cont de mediul social din care victima face parte, educația, cultura, standardul de moralitate, personalitatea și psihologia victimei, circumstanțele săvârșirii faptei, statutul social, etc.

În ceea ce privește proba prejudiciului moral, ICCJ precizează că este necesară proba faptei ilicite, urmând ca prejudiciul și raportul de cauzalitate să fie prezumate dar mai precizează că instanțele urmează să deducă producerea prejudiciului moral ținându-se cont și de împrejurările în care a fost săvârșită, presupusa faptă ilicită.

Concret, în motivarea în fapt, reclamanta face vorbire de expresii și cuvinte jignitoare pe care i le-ar fi adresat, fără a face vorbire nici un moment despre conjunctura în care s-au purtat acele discuții și mai ales despre cuvintele folosite de dumneaei în același dialog, la adresa sa. Insistă pârâtul asupra faptului că a încercat să-i explice datele proiectului de hotărâre supus votului iar dumneaei, pretextând că nu înțelege, a solicitat detalii. După ce i-a dat aceste detalii, deși afirmă că a înțeles, găsește de cuviință să spună că așa este ea pricepe mai greu și acceptă mai greu afirmații fără dovezi. În acest context i-a reamintit că de-a lungul anilor i-a făcut multiple reclamații prin care îl acuza de săvârșirea unor infracțiuni care mai de care mai grave și că până la acest moment pe el sau personalul din subordinea sa nu i-a condamnat nici o instanță de furt. Răspunsul doamnei a fost „eii, încă nu”...

A încercat în nenumărate rânduri să mute discuția spre proiectele ce urmau a fi supuse aprobării dar, indiferent ce a spus, reclamanta a replicat cu tot felul de expresii la adresa sa, încercând mereu să îl provoace.

Tot din conținutul cererii de chemare în judecată formulată de către reclamantă, înțelege că expresii care i-au cauzat o suferință psihică sunt cele referitoare la activitatea dumneaei în cadrul BRD. Arată că în perioada când reclamanta și-a încetat activitatea din cadrul unității bancare mai sus numite, în oraș au circulat zvonuri privitoare la unele situații cu iz de ilegalitate, iar acele zvonuri, în nici un caz, nu au fost generate de către pârât. Anterior oricărei afirmații privitoare la fapte penale despre care a auzit în oraș, i-a cerut doamnei consilier să facă dovada motivului pentru care a plecat de la instituția bancară. Crede cu tărie că, dacă ar fi fost de bună credință, s-ar fi limitat în a spune că-i va pune la dispoziție o decizie de încetare a raporturilor de muncă și este convins că dialogul pe această temă ar fi luat sfârșit de îndată. Și cu privire la celelalte expresii folosite, arată că au fost ca urmare a unor expresii și cuvinte jignitoare la adresa lui, cuvinte și expresii pe care refuză să le reproducă. Expresia „băi dute-n p” care, așa cum a fost reprodușă în cererea de chemare în judecată ar putea duce la concluzia că ar fi folosit un cuvânt injurios care nu poate fi reproduș și de aceea este înlocuit de puncte de suspensie, în realitate în dialog nu există nici un cuvânt care să fie înlocuit cu puncte.

Nu este reală nici afirmația reclamantei conform căreia acele imputări i-au provocat o stare instantanee de rău fizic și psihic, din conținutul înregistrărilor depuse chiar de către reclamantă rezultând o situație contrarie celei reclamante. O persoană care trece printr-o stare de rău fizic și psihic ridică tonul și mai degrabă solicită sprijinul unei

alte persoane din imediata ei apropiere.

Consideră că, atitudinea provocatoare a reclamantei a fost premeditată și că nu a urmărit nici un moment realizarea unui alt deziderat decât acela de a-l aduce în situația în care să folosească cuvintele ce se aud pe înregistrarea ședinței mai ales că, la final a și solicitat reprezentanților presei să scrie cu amănunte toate discuțiile din ședință.

În concluzie, mediatizarea acestui incident i se datorează în exclusivitate reclamantei, ea fiind aceea care a solicitat explicit jurnaliștilor prezenți sa publice toată desfășurarea ședinței pentru ca apoi să se plângă, în conținutul cererii de chemare în judecată, că evenimentul a fost difuzat și perpetuat prin mijloace de informare în masă și aceste informații au persistat în timp și ca urmare, au fost afectate și alte persoane apropiate dânzei, fapt ce i-a amplificat suferința psihică și starea de rău fizic. Atunci când a solicitat, cu mare insistență, presei să facă mediatizarea aceluși diferend nu s-a gândit la „suferința” pe care o va provoca persoanelor apropiate și implicit reclamantei.

În drept: art. 205 și următoarele din noul Cod de procedură civilă.

Probe: proba cu înscrisuri și cu martorul Timofticiuc Lucian.

În cauză, a fost administrată proba cu înscrisuri, cu înregistrarea video a ședinței de consiliu local, proba cu interogatoriul pârâtului și proba cu martori.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța a constatat următoarele:

Reclamanta are calitatea de consilier local în cadrul Consiliului local Huși, iar pârâtul este primarul municipiului Huși. La data de 13 septembrie 2017 a avut loc o ședință extraordinară a Consiliului local al municipiului Huși la care au participat ambele părți.

Între reclamantă și pârât există au existat multe discuții în contradictoriu în cadrul ședințelor de consiliu local pe diferite teme care se discutau în aceste ședințe, însă la ședința din data de 13 septembrie 2017, situația a degenerat, pârâtul adresând reclamantei cuvinte jignitoare și acuzații de natură penală. Astfel, pârâtul a repetat de mai multe ori în ședința de consiliu local, care s-a desfășurat și în prezența presei, că reclamanta a „fost dată afară de la BRD pentru a fost prinsă furând”, replici în acest sens fiind: „Nu m-au dat afară pe mine că m-au prins furând”, „Nu, v-a dat pe dvs, că v-a prins furând”, „Crezi că noi nu știm ce s-a întâmplat la BRD?”. De asemenea, în acest schimb de replici, pârâtul i-a adresat cuvinte jignitoare precum: „Băi, nesimțito!”, „Sunteți o nesimțită!”, „Băi, du-te în p...! M-am săturat de tine!”, „Aplaudă-te tu, cât este de bătrână și de proastă!”, „Dă-o dracului că m-am săturat de perversitatea ei”, „Nesimțit-o!, Animala dracului!”. În timpul acestei ședințe în contradictoriu și reclamanta i-a adresat pârâtului apelativul de „prost”, în transcriptul ședinței de consiliu local menționându-se replica reclamantei în sensul că „Măi, ce prost sunteți, ca să nu spun altfel!”.

În drept, reține instanța că în cauză sunt incidente următoarele dispoziții legale:

Potrivit art. 26 alin. 1 din Constituție privitor la viața intimă, familială și privată, autoritățile publice respecta și ocrotesc viața intimă, familială și privată, iar, potrivit alin. 2, persoana fizică are dreptul să dispună de ea însăși, dacă nu încalcă drepturile și libertățile altora, ordinea publică sau bunele moravuri.

De asemenea, potrivit art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului referitor la dreptul la respectarea vieții private și de familie, orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului sau și a corespondenței sale, iar conform alin. 2, nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirii faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și libertăților altora.

Astfel, potrivit dispozițiilor art. 1349 alin. 1 Noul Cod Civil în vigoare din data de 01.10.2011 și incident în prezenta cauză potrivit art. 4 din Legea nr. 71/2011 de punere în aplicare a Noului Cod civil coroborat cu art. 6 din Noul Cod Civil, orice persoană are îndatorirea să respecte regulile de conduită pe care legea sau obiceiul locului le impune

și să nu aducă atingere prin acțiunile sau inacțiunile sale, drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane. Cel care, având discernământ, încalcă această îndatorire răspunde de toate prejudiciile cauzate, fiind obligat să le repare integral, iar, conform alin. 3, în cazurile anume prevăzute de lege, o persoană este obligat să repare prejudiciul. Potrivit dispozițiilor 1370 Noul Cod Civil, dacă prejudiciul a fost cauzat prin acțiunea simultană sau succesivă a mai multor persoane, fără să se poată stabili că a fost cauzat sau, după caz, că nu putea fi cauzat prin fapta vreuneia dintre ele, toate aceste persoane vor răspunde solidar față de victimă.

Conform textelor de lege mai sus citate, pentru angajarea răspunderii civile delictuale este necesară întrunirea cumulativă a următoarelor patru condiții, respectiv:

- *existența unui prejudiciu*, în considerarea faptului că nu poate exista răspundere civilă delictuală dacă nu s-a produs un prejudiciu.

- *existența unei fapte ilicite*, considerându-se că numai o faptă ilicită poate să atragă după sine răspunderea civilă delictuală, putând constitui faptă ilicită, nu numai o acțiune, dar și o omisiune, iar orice abținere de la îndeplinirea acelei activități sau de la săvârșirea acțiunii prevăzută de normele imperative ale legii constituie faptă ilicită, concluzionându-se că, inacțiunea este faptă ilicită în toate cazurile când legea prevede imperativ obligația unei persoane de a acționa într-un anumit fel, adică de a avea o conduită pozitivă, obligație care însă nu a fost respectată.

- *existența unui raport de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu*, arătându-se că pentru a fi angajată răspunderea unei persoane nu este suficient să existe, pur și simplu, fără legătură între ele, o faptă ilicită și un prejudiciu suferit de o altă persoană, ci este necesar ca între faptă și prejudiciu să fie un raport de cauzalitate, în sensul că acea faptă a provocat acel prejudiciu și

- *existența vinovăției*, subliniindu-se că nu este îndeajuns să fi existat o faptă ilicită aflată în raport de cauzalitate cu prejudiciul produs, ci este necesar ca această faptă să fie imputabilă autorului ei.

În ceea ce privește proba elementelor răspunderii civile delictuale s-a arătat că potrivit principiului general, sarcina probei referitoare la existența elementelor răspunderii civile delictuale revine victimei prejudiciului (deoarece ea este cea care reclamă ceva în fața justiției), fiind admisibil orice mijloc de probă, inclusiv proba cu martori, întrucât este vorba de dovedirea unor fapte juridice - *stricto sensu*.

În cauza de față, prejudiciul este apreciat de reclamantă ca fiind atingerea drepturilor sale personale nepatrimoniale, respectiv dreptul la demnitate, onoare și reputație, imaginea sa atât ca persoană fizică cât și ca profesionist, fiind supusă disprețului public.

Fapta ilicită a pârâtului din prezenta cauză constă în atingerea adusă demnității, onoarei, reputației și imaginii reclamantei prin afirmațiile făcute despre aceasta în ședința de consiliu local din data de 13 septembrie 2017, în prezența mai multor persoane și a presei, afirmații care nu au la bază fapte reale în ceea ce-l privește pe reclamantă, așa cum rezultă din probele administrate în cauză.

Pârâtul a adus acuzații cu caracter penal la adresa reclamantei, respectiv că a fost dată afară de la locul de muncă anterior, respectiv BRD; pentru ar fi fost prinsă furând. Deși pârâtul s-a apărat că a preluat doar niște zvonuri care circulau prin oraș, culpa acestuia este și mai mare că, fără a avea o bază factuală solidă, a făcut aceste afirmații într-un cadru publică fără să aibă nici o probă. Chiar din declarația martorului audiat la solicitarea pârâtului a rezultat că acest zvon a fost cercetat jurnalistic în urma unor comentarii făcute de persoane din mun. Huși, însă în urma acestei cercetări nu s-a confirmat nici una din aceste acuzații. Astfel, pârâtul nu se poate disculpa prin faptul că a preluat niște zvonuri, fapta sa de a răspândi aceste zvonuri într-un spațiu public este și mai grav.

Cuvintele pe care le-a adresat reclamantei în ședința de consiliu local sunt de natură a aduce atingere onoarei, reputației, demnității, vieții private a reclamantei, valori intrinseci ființei umane. Nu este de conceput ca o persoană, și bărbat, care are o funcție atât de importantă într-o comunitate atât de mică cum este orașul Huși, să aibă un astfel

de comportament și limbaj față de o femeie, acesta trebuind să fie un exemplu de moralitate pentru comunitate. Nu pot constitui circumstanțe atenuante faptul că între părți există discuții în contradictoriu la fiecare ședință de consiliu local, provocările reclamantei sunt de natură politică, acestea nefiind o justificare pentru comportamentul și limbajul trivial al pârâtului.

Pentru acordarea daunelor morale, practica judiciară a statuat o serie de criterii obiective, în ipoteza în care cel în cauză dovedește că prestigiul, onoarea, reputația sau demnitatea sa au fost afectate prin fapta pârâtului. Orice incident de natura celui descris în speță implică, inerent, o stare de indignare, dar aceasta nu este suficientă pentru a da dreptul la plata unor despăgubiri, atât timp cât nu sunt afectate valori personale importante, nu sunt cauzate suferințe deosebite, ce nu se justifică în mod rezonabil, pentru că, în caz contrar, s-ar ajunge la angajarea răspunderii pentru prejudiciul moral doar în baza afirmațiilor celui interesat. Având în vedere vârsta reclamantei, experiența sa de viață și profesională, este mai mult decât evident că intensitatea cu care au fost resimțite afirmațiile făcute de pârât în public este una majoră, astfel încât se justifică acordarea de daune.

Dauna morală a fost definită/definit în doctrina dreptului și în jurisprudență ca orice atingere adusă uneia dintre prerogativele care constituie atributul personalității umane și care se manifestă prin suferința fizică sau morală, pe care le resimte victima. Prejudiciile care aduc atingere onoarei, demnității, prestigiului sau cinstei unei persoane constau în proferarea de expresii insultătoare, calomnii, defăimări ori denigrări la adresa unei persoane și se pot înfăptui prin viu grai, prin adresarea directă în public, în scris, prin publicitate în presă ori prin mass-media în general.

Caracterul suferințelor trebuie privit în legătură cu particularitățile individuale ale persoanei prejudiciate, suferințele morale (psihice) fiind frica, rușinea, tristețea, neliniștea, umilirea și alte emoții negative. În stabilirea existenței unui prejudiciu trebuie luat în calcul caracterul și importanța valorilor nepatrimoniale, cărora le-a fost cauzat prejudiciul, situația personală a victimei, ținând cont de mediul social din care victima face parte, educația, cultura, standardul de moralitate, personalitatea și psihologia victimei, circumstanțele săvârșirii faptei, statutul social, etc.

Fiind vorba de lezarea unor valori fără conținut economic și de protejarea unor drepturi care intră, ca element al vieții private, în sfera art. 8 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului, dar și de valori apărute de Constituție și de legile naționale, existența prejudiciului este circumscrisă condiției aprecierii rezonabile, pe o bază echitabilă corespunzătoare a prejudiciului real și efectiv produs victimei, privit prin prisma împrejurărilor anterior expuse.

În acord cu jurisprudența națională și practica C.E.D.O., care a făcut o serie de aprecieri notabile în ceea ce privește proba prejudiciului moral, proba faptei ilicite este suficientă, urmând ca prejudiciul și raportul de cauzalitate să fie prezumate, instanțele urmând să deducă producerea prejudiciului moral din simpla existență a faptei ilicite de natură să producă un asemenea prejudiciu și a împrejurărilor în care a fost săvârșită, soluția fiind determinată de caracterul subiectiv, intern al prejudiciului moral, proba sa directă fiind practic imposibilă. Pentru ca atacul adus reputației personale să producă un prejudiciu moral, el trebuie să atingă un anumit nivel de gravitate și să fi fost realizat într-o manieră care să cauzeze un prejudiciu exercițiului personal al dreptului la respectarea vieții private (cauza A. împotriva Norvegiei, nr. 28070/06, 9 aprilie 2009). În cauzele Danev împotriva Bulgariei și Iovtchev împotriva Bulgariei, C.E.D.O. a reținut în esență încălcarea convenției, după ce a considerat că abordarea formalistă a instanțelor naționale, care atribuiseră reclamantului obligația de a dovedi existența unui prejudiciu moral cauzat de fapta ilegală, prin dovezi susceptibile să confirme manifestări externe ale suferințelor lui fizice sau psihologice, avuseseră ca rezultat privarea reclamantului de despăgubirea pe care ar fi trebuit să o obțină (...).

În ceea ce privește valoarea prejudiciului, instanța a apreciat că suma cerută de reclamantă este exagerată având în vedere că acesta nu este persoană publică, incidentul s-a stins la scurt timp, iar pârâtul și-a cerut scuze într-o ședință de consiliu local

ulterioară.

Instanța constată că există și raportul de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu, iar pârâtul se face vinovat de producerea faptei ilicite și a prejudiciului.

Față de cele arătate, instanța va admite în parte acțiunea formulată de reclamantă conform dispozitivului prezentei hotărâri. În temeiul art. 451, 453 al. 2 C. proc. Civ., instanța va obliga pârâtul la plata către reclamantă a sumei de 3859,5 lei lei, cheltuieli de judecată, reprezentând parte din onorariu de avocat, taxă de timbru, cheltuieli trimitere prin poștă, cheltuieli copii xerox și contravaloarea transportului pentru datele din 18.09.2018, 02.11.2018, 06.11.2018, 20.11.2018, în măsura pretențiilor admise. Nu se vor acorda cu titlu de cheltuieli de judecată contravaloarea transportului pentru combustibilul solicitat prin bonurile din datele de 12.09.2018, nu s-a făcut dovada deplasării la avocat, din data de 10.09.2018, pentru când nu există la dosar o cerere de studiu dosar. În ceea ce contravaloarea unor medicamente sau a consultului psihologic, reclamanta nu a investit instanța cu o cerere de obligare a pârâtului la acordarea de daune materiale, aceste cheltuieli neputând fi incluse în categoria cheltuielilor de judecată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

Admite în parte acțiunea civilă formulată de reclamanta Popa Cătălina Eugenia, dom. în mun. Huși, str. Școlii, nr. 19, bl. 31, sc. B, ap. 18, et. 1, jud. Vaslui în contradictoriu cu pârâtul Ciupilan Ioan, dom. în mun. Huși, str. Călărași, nr. 6A, jud. Vaslui.

Obligă pârâtul Ciupilan Ioan să plătească reclamantei Popa Cătălina Eugenia suma de 3000 euro, cu titlu de daune morale.

Obligă pârâtul, la publicarea, pe cheltuiala acestuia, a hotărârii judecătorești pronunțate în prezenta cauză, în 3 ziare locale, respectiv Vremea nouă, Bună ziua Vaslui și Adeyărul de Vaslui.

În temeiul art. 453 al. 1 și 2 C. proc. Civ, obligă pârâtul la plata către reclamantă a sumei de 3859,5 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată.

Cu apel în 30 de zile de la comunicare, cererea de apel se depune la Tribunalul Vaslui.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței, azi, 5 februarie 2019.

Președinte,
**DANIELA MIHAELA
MANOLE**

Grefier,
E. TITINA BACIU